

draget under ophold i tyske koncentrationslejre, hvor de deporterede blev udsat for forhold, der lå helt uden for, hvad man hidtil har haft erfaring om. Sygdomsforløbet har da også ofte været anderledes, end man kunne påregne, og navnlig har *de fulde virkninger af sygdommene i en del tilfælde først vist sig flere år efter, at den første afgørelse i sagen blev truffet*, ligesom der er indtrådt tilbagefald, der ikke efter sædvanlig erfaring kunne forudses. Dette gælder eksempelvis i en række tilfælde, hvor de pågældende er ramt af tuberkulose.

Men var der forløbet 5 år efter direktoratets første fastsættelse af rente, har direktoratet ikke haft mulighed for at tage de pågældende sager op til fornyet vurdering.

Da det under hensyn til de særlige forhold, der foreligger vedrørende denne særlige gruppe af invaliderede, må føles mindre rimeligt, at man af den nævnte fristbestemmelse er afskåret fra at tage de omhandlede sager op til en ønskelig revision, foreslås det, at direktoratet for ulykkesforsikringen bemyndiges til, når omstændighederne taler derfor, at *genoptage sager om ydelse af invaliditets-erstatning* i henhold til erstatningslovens afsnit 1 med henblik på ydelse af en yderligere erstatning, uanset at den nævnte frist af 5 år er oversiddet.

Ved invaliditetsbedømmelsen af de her omhandlede sager er direktoratet oprindelig gået ud fra, at de pågældendes tilstand principielt måtte sammenstilles med andre i direktoratets praksis forekommende lidelser hos forsikrede. Det afgørende har herefter været en lægelig bedømmelse.

I den tilsvarende norske lov — der er af 13. december 1946 — er det om sager vedrørende ydelse af invaliditetserstatning fastsat, at der ved bedømmelsen af invaliditetsgraden skal tages hensyn til skadens medicinske art og størrelse i overensstemmelse med de principper, der gælder i de offentlige ulykkesforsikringer. Men ved siden heraf kan der tages hensyn til tilskadekomnes „yrke“ og hans muligheder for erhvervsmæssig fortjeneste før og efter skaden.

Det må erkendes, at en del af de afgørelser, som efter den danske erstatningslov er truffet ud fra den foran nævnte forudsætning, ikke synes fuldt ud at tilgodese de hensyn, som denne særlige gruppe af invaliderede med rimelighed bør kunne gøre krav på, når henses til, at de forhold, de pågældende har været udsat for, har været af en ganske usædvanlig karakter.

Det foreslås derfor, at der gives udtrykkelig hjemmel til ved fremtidige bedømmelser af invaliditetsgraden i sager, der henhører under erstatningsloven, på lignende måde som i den norske lov at *tage hensyn også til, om skaden må anses for at have medført forringelse af pågældendes indtjeningssevne*. Den foreslåede bestemmelse indeholder endvidere, at en forringelse af indtjeningssevnen vil være at anse som en følge af invaliditeten, såfremt det ikke skønnes at være overvejende sandsynligt, at den skyldes andre forhold. Også dette